מוסיף עליהן תור וכן יונה הרי עלי תודה

ושלמים יביא כבש "פירשתי מן בקר ואיני יודע מה פירשתי יביא פר ופרה עגל ועגלה

מן הבהמה ואיני יודע מה פירשתי יביא פר

ופרה עגל ועגלה איל ורחלה שעיר ושעירה

גדי וגדייה מלה ומלייה הרי בעלי שור יביא

הוא ונסכיו במנה עגל יביא הוא ונסכיו

בחמש איל יביא הוא ונסכיו בשתים כבש

יביא הוא ונסכיו בסלע ישור במנה יביא

במנה חוץ מנסכיו עגל בחמש יביא בחמש

חוץ מנסכיו איל בשתים יביא בשתים חוץ

מנסכיו כבש בסלע יביא בסלע חוץ מנסכיו

ואפילו זה במנה חסר דינר וזה במנה חסר

דינר השחור והביא לבן לבן והביא שחור

פליגי סמר כי אתריה ומר כי אתריה:

תנו רבנן הרי עלי עולה בסלע למזבח

יביא כבש שאין לך דבר שקרב בסלע

לגבי מובח אלא כבש שקרב בסלע פירשתי

ואיני יודע מה פירשתי יביא מכל דבר

שקרב בסלע לגבי מזבח: פירשתי מן

מני רבי היא דאמר קטן והביא גדול לא

יצא אי רבי אימא סיפא שור במנה והביא

שנים במנה לא יצא ואפי' זה במנה חסר

דינר וזה במנה חסר דינר שחור והביא

לא יצא רישא וסיפא רבי ומציעתא רבנן

אין רישא וסיפא רבי מציעתא רבגן והכי

קאמר דבר זה מחלוקת רבי ורבנן: תנן

התם מששה שלנדבה כנגד מי (סימן קמ"ף

ש"ע) אמר חזקיה כנגד ששה בתי אבות

הכהנים שתקנו להם חכמים (6) שיהא שלום

זה עם זה ר' יוחנן אמר מתוך שהנדבה מרובה

תיקנו להם שופרות מרובין כדי שלא יתעפשו

המעות וועירי אמר כנגד פר ועגל איל וכבש

גדי ושעיר ורבי היא דאמר קמן והביא גדול

לא יצא ובר פדא אמר כנגד הפרים והאילים

והכבשים

לבן והביא שחור גדול והביא קטן

יצא קטן והביא גדול יצא רבי אומר

ועגל: אמאי וליתי פר ממה נפשך

ואיני יודע מה פירשתי יביא פר

יצא רבי אומר לא יצא: גמ' יולא

יצא

לא יצא

ל קמן והביא

ישור במנה והביא שנים במנה

יגדול והביא קמן לא

גדול

הבקר

לבן

לא

גר שנתגייר מפריש רובע לקינו ° פי׳ רש״י רובע סלע ולא יתכן אלא

רובע דינר כדפרישית כדמוכח בפ״ק דכריתות (דף י:) דחד משיתסר

הוי ועוד קשיא דבפ׳ הוהב (ב״מ דף נב.) אשכחן רובע סתם דהוא

רובע שקל דהיינו חלי דינר לורי גבי עד כמה תחסר ויהא רשאי

לקיימה בסלע עד שקל בדינר עד רובע ומפרש התם רובע שקל וי"ל

דאדרבה משם ראיה דסתם רובע לאו רובע שקל מדהוה בעי למימר

מעיקרא רובע דינר ומסיק רובע שקל ודייק לה מדקתני עד רובע ולא קתני עד רביע ועוד דומיא דסלע: שחור והביא דבן.

חלוקים קלת כדאמר פ"ה דנזיר (דף לא:) ש ופ"ק (דף ג) אוכמא למשכיה

סומקא לבישריה חיורא לרידיא: שירה שלום זה עם זה. ואע״פ

וש"נ], ג) שקלים פ"ו מ"ה לעיל קד. תמורה כג: יומא נה:, ד) נ"א מה"ד פר ופרה דתודה ושלמים איכא כו' 'אח"כ ד"ה רחל בת שתי שנים הס"ד ואח"כ ד"ה טלה וטלייה ישם דומו פר יש פישום כיים כבש בן שנתו והס"ד. ל"ק, ב"ק, ב"ץ מ"ו, ו) ל"ק, ו) ל"ק, ו) ל"ל מביל מנה לחד ונותן לשופר ששמו פר כדאמר יביא במנה דפר נקנה במנה כרי. צ"ק, ס) רש"ק מ"ז נ"א ניקח, ט) צ"לורבי. צ"ק, י) גר רש"ק, כ) גר צ"ק, ל) גר רצ"ק, ס) צ"ק, כ) צר צ"ק, ס) צ"ק, כ) צ"ל שמא מת. ל"ק, ע) ל"ל ובפ' מי שאחוו דף סח. ל"ק, ש) ל"ל הא יש תקנה לבעלי זרוע שכל ב"א נוטל משופר שלו מ"מ בתחינו שיהו חולחים בע"ש התקינו שיהו חונקים בע"ש הואיל וכל משמרות ביחד. ג"יק וכן הוא בס"י, ג') ג"א משופר, ק) ואע"ג דוימנין דשנים נחנו לשני אילים והוא מביא כוי כצ"ל. ג"ק,

הגהות הב"ח

(מ) גמ' חכמים כדי שיהא שלום: (כ) רש"י ד"ה פירשתי כו' דתודה: (ג) ד"ה פירשתי כו' התודה: (ג) ""ה פינשמי לחיה כר. מדנחת נ"ב וכן בסוף דף הקודם: (ד) ד"ה כנגד פר כו' פר לעולה מביח במגה ונותן לשופר ששמו פר המתנדב עגל כצ"ל: (ד) ד"ה המתנדב עגל כצ"ל: (ד) ד"ה כנגד פרים כו' ונתקו לרעייה דמיהן נופלין לשופר ובאים לנדבת ליבור הס"ד ותיבת השני נמחק ואח"כ מ"ה ושל . לשופר והס"ל:

גליון הש"ם

תום' ר"ה כבש כו' וי"ל דכך הוא הדין. עי' לעיל ו ע"צ מד"ה שלא יהא: בא"ד פירש"י רובע סלע, נרש"י שלפנינו שם איתא רובע שקל וכן הוא בתום׳

רבינו גרשום

מר כי אתריה. באתריה דמר גרע כבש מתור או בן יונה. באתריה דמר גרע תור או בן יונה מכבש: אלא כבש שקרב בסלע. ומנא תימרא . דכבש קרב בסלע מדאמר במסכת כריתות אשם בכסף שקלים ואשם היינו איל וכתי׳ באשם והביא איל וכתי׳ באשם והביא איל
תמים מן הצאן בערכך
כסף שקלים בשקל הקדש
לאשם. ומדאיל דהוי בן שני
שנים בשתי סלעים מכלל
דכבש דבב שנה הוי בסלע: ספרי׳. יביא כבש שסתם הקדש בסלע למזבח כבש. . היכא דמקדיש עולה סתם . למזבח חייב להביא כבש. פירשתי דבר שאוכל לקנות כסלע כבש ובסלעז וסולת בסלע כבש [בסלע] וסולת בסלע ולבונה בסלע: אמאי חייב להביא פר ועגל: וישא וסיפא ד' מיצעיתא רבנן. קטן והברא גדול יצא היינו מיצעיתא. ואיכא הפסק קבן יוב א היכא הפסק מיצעיתא. ואיכא הפסק בין מילתיה דר׳ במילתא אחריתא. דהואיל דרישא ר׳ היא ליתנייא לסיפא בהדי רישא או לרישא בהדי סיפא ואמאי הוי הפסק בין מילתיה דר׳ לאידך מילתיה דר׳ דההוא מילתיה דרבנן דר' דההוא מילתיה דרבנן מפסיק בינתייהו. ה"ג רישא וסיפא ר' מיצעיתא רבנן וה"ק דבר זה מחלוקת ר' ורבנן. כלו' לא הוי הפסק בין תרי מילי דר' (דברישא) [דבמיצעיתא] קאמר הכי

תודה ושלמים. או זה או זה: יביא ככש. פחות שבתודה ושלמים: א) נלעיל קובן, ב) נפסחים ג. ד) פירשתי כו'. כי תודה ושלמים איכא לספוקי בזכרים ונקבות: רחל. בת שתי שנים ה)(טלה וטלייה) כבש בן שנתו: יכיא הוא ונסכיו (דף י:) גבי עולה ויורד מכאן אתה למד לעשירית האיפה <mark>עמו במנה</mark>. כך נתפרש דינו בתורה שבע"פ: בחשש, סלעים: **אמר הרי** עלי שור במנה יביאנו במנה חוץ מנסכיו.

שהרי כך קבעו: שור במנה והביא שנים במנה לא ילא. שהרי הבע שור א' במנה: גבו' מר כי אתריה ומר כי אתריה. באתריה דת"ה גריע כבש מעוף ובאתריה דרבי אליעזר גריע עוף מכבש: פירשתי. חיזה קרבו אביא ואקננו בסלע. (ג) מדנחת לפרושי איכא לספוקי נמי באחריני הלכך יביא מכל דבר הקרב למזבח שוה סלע מכל אחד ובלבד שיוכל לקנות דבר שלם מסלע: ממה נפשך. דאי נמי עגל נדר הא יש בכלל מרובה מועט: דבר זה. ששנינו יביא פר ועגל לאו דברי הכל היא אלא מחלוקת דרבי ורבנן דלגבי קטן והביא גדול יונלרבין לא יצא משום הכי נקט תנא פלוגתא בסיפא לפרושי רישא דלאו דברי הכל היא: תנן התם. במס' שקלים (פ״ו ה״ד): ששה לנדבה. י"ג שופרות היו במקדש שבעה מהן מפורשים מה נותנין בהם מיקלים חדתין ותיקלים עתיקין קינים וגחלי עולה ועצים ולבונה וזהב לכפורת הרי שבעה וששה מהן לנדבה בהן היו נותנין המותרות ההולכות לנדבת לבור דהוא קין המובח והוי הבשר לעולה ועורות לכהנים: כנגד ששה בתי אבות. שכל משמר חלוק לששה בתי אבות כנגד ששה ימי שבוע זה עובד יומו וזה עובד יומו ובשבת כולן שוין: כדי שיהה להן שלום זה עם זה. שעורות של בהמות הנקחות מן השופרות היו לכהנים שמקריבין העולות וכל זמן שאין המזבח בטל לא היו לוקחין מן השופרות ואם לא היה להם אלא שופר אחד אתו לאינלויי דשמא באותו יום של בית אב ראשון או של בית אב שני יביאו נדרים ונדבות הרבה לא יטול הבית אב מן השופר כלום ובשחר ימות השבוע של אלו בתי אבות לא מייתו נדרים ונדבות כ״כ ונמלא אותן בתי אבות מקריבות מן השופר שלא יהא המזבח בטל והוו עורות שלהם ומנלי הנד קמאי בהדי הנך ואמרי יש לכם עורות ואנו אין לנו כלום ואי משום הנך עולות שהביאו יחידים במשמרות שלנו משום מזלינו הוא הלכך תקינו ששה שלא יטול זה משופרו של זה וכשהמעות באות נותנין אותן לששה שופרות:

כנגד פר ועגל ואיל ככש וגדי ושעיר. שהמתנדב פר לעולה י) מביא (ד) ונותן לשופר ששמו פר במנה אחד כדאמר יביא במנה דפר ה)(נקבה) במנה והמתנדב עגל מביא חמשה סלעים ונותן לשופר ששמו עגל וכן כולם והכהנים לוקחין ממעות שופר ששמו פר ויקריבו מאותו שופר פרים עד שיכלו כל המעות: דר'ט) היא דאמר קטן והביא גדול לא ילא. ולהכי הוו ששה שאין עולה באה אלא מהנך ששה בהמות: כנגד פרים. של חטאת ליבור שאבדו והפריש אחרים תחתיהן ואח"כ נמלאו הראשונים ונתקו לרעייה יונדמיהן נופלין לשופר הראשון והאילים אשם גזילות ואשם מעילות שאבדו והפריש אחרים תחתיהן ואח"כ נמלאו הראשונים ונתקו לרעייה] דמיהן נופלין (ה) לשופר השני ובאים לנדבת ליבור:

והכבשים

שבערב השבת מחלקין העורות משום בעלי זרוע [כדאמרי'] בפרק מקום שנהגו (פפחים דף מ.) © כאן יש מקנה לבעלי זרוע אע"פ שכל בית אב נוטל לי מספר שלו הואיל וכל המשמרה ביחד: דרבי היא דאמר קשן וחביא גדול לא יצא. דלרכנן לא חיישינן P אע"ג דומנין דשני ליה דההוא נתנן לשם אילים והוא מכיא פר תחתיהם: והמעה

דבר זה. דפר ועגל מחלוקת ". ורבנן דלרי יביא פר ועגל ולרבנן סגי בפר: הני ששה שופרות כנגד מי. אמר חזקיה כנגד ששה בתי אבות של משמר שכל אחד עובד יומו בשבוע ולהכי לא אמר ז' בתי אבות דשבת לא חשיב. דשבת היה עובד המשמר כולו. ה הבקור היה לה להת לה בבירה שהתה שהתה בתיה המהות המה המה של המה במשמה במה במה במה להתה במה המה במה המה במה במה ותיקנו להם חכמי לכל בית אם שופרות של מותר מעות שיהו בעומר שיש שם מותרות הרבה. ותיקנו שופרות מרובות עד ששה שאלמלא היו כל המעות בשופר אחד או בשנים היו מתפשין אם היו הרבה ביתה: ותעירי אמר כנגד מי שמתגרב להביא פר או עגל או של כבש או של גדי או של שעיר. ומשום הכי צריך כל אחד שופרו כר׳ דאמר קטן והביא גדול לא יצא שאם היו כולן בשופר אחד מי שנדר עגל שמא היו

מוסיף עליהם תור וכן יונה. ולא גרסינן וכני יונה: הרי עלי תודה או שלמים גרסי' ולא כספרים דגרסי תודה ושלמים: בבש יביא הוא ונסביו בסלע. תימה הא דאמר גפ' שני דכריתות

בפרוטה דתניא הרי עלי בסלע למזבח

יביא כבש דמדאמר רחמנא איל אשם לכך ה״ה דכבש בין יש עמו נסכים ' בעי שקיל ארבע זווי בנהרא ובפ׳ בתרא דר״ה (דף לא:) גבי

בכסף שהלים דבו שתי שנים מכלל דבו שנה בסלע ומדחם רחמנא עליה דדלות למהוי חד משיתסר בעשירות דמטמא מהדש עשיר מביא כבש לחטאת בסלע ועני שני פרידים ברובע כדתנו וכריתות דף ח.) ועמדו קינין ברבעתיים פירוש רובע דינר שהוא אחד מט"ז בסלע אלמא דכבש בלא נסכים הוי בסלע דחטאת אינה טעונה נסכים וי"ל כ) [בין אין עמו נסכים] בסלע כדקתני באיל הוא ונסכיו בשתים והיינו לפי שמצינו באיל האשם שהוא בכסף שהלים אע"פ שאין נסכים באשם וא"ת והא משמע בריש איזהו מקומן (זכחים מח.) דחטאת בת דנקא פירוש שתות דינר דהיינו מעה ובריש חגיגה (דף ו.) אמרי׳ דחגיגה מעה כסף ושה של פדיון פטר חמור אמרי׳ בפ״ק דבכורות (דף יא.) בפטרוזא בת דנקא וי"ל דודאי מה"ת יכול להביא אפי׳ בפרוטה כדאמרינן בפ׳ ל [בתרא] דכריתות (דף כז.) שלא נתנה תורה קלבה במחוסרי כפרה שמא יוזלו טלאים ואין להן תקנה לאכול בקדשים ושמא עין יפה בסלע עין רעה בדנהא ואם יוולו טלאים אפי׳ בפחות מ)[מדנקא]אסהואטובומובחרי][מתכפר בהס] וא"ת והא אמרינן בפ' הוליאו לו (יומא דף נה:) גבי לא היו שופרות לקיני חובה מפני התערובות ס) שמא ימות א׳ מן הבעלים ופריך ונשקול ארבע זוזי מינייהו ונשדי בנהרא והנך לישתרו משמע שזהו שיעור דמי הקן ופי׳ שם בקונטרם ארבע זוזי מדינה והיינו חלי דינר לורי דאיסתירא דהוי סלע מדינה הוי פלגא זווא כדאמר בפרק אע"פ (כתובות דף סד.) וקשיא לההיא דכריתות דמשמע שהוא רובע דינר וי"ל דהש"ס נקט שיעור שהיו עומדים בימיהם ושמא אח"כ נתייקרו אי נמי אורחיה דהש"ם בכל דוכתא ד' זוזי ולאו דווקה כדהשכחן בפ' היזהו נשך (ב"מ דף סט:) שקול ארבע זוזי ואימא ליה לפלניה דלחפן זחי ובפ׳ קמה דגיטין (דף יג.) דאי מישראל ופסיל ליה ובפ׳ המקדיש שדהו (ערכין דף כט.) שקיל ארבע זוזי ושדי

בג א מיי' פט"ז מהלי מעה"ק הלכה י: בד ב מיי' שם הלכה ד עי'

בו ב תייי שם הכל ה: כ"ח: בו ה מייי שם הלכה כ: בו ה מייי שם הלכה ה: בו ה מיי שם הלכה ה: בח ז מיי שם הלכה ה: בש ח מיי שם הלכה ה: ל ט מיי׳ פ״ב מהלכות שקלים

מוסף רש"י

ששה לנדבה כנגד מי לקיץ המובח לחת לחוכן מעות שלוקחין מכל הרועות אשמות וחטאת של מומר ששנינו בהן ירעה וימכר ויפלו דמיו לנדבה וכו' (יומא

שימה מקובצת

י ובמקום אחר פירש כמין טבלא. נ"ב ערכין דף ו" ע״א: גמ׳ שקרב בסלע לגבי מזבח אלא כבש פירשתי וכו': שם כנגד מי. סימז קנז אכות. נ"ב עי' תוס' תמורה אבות. נ"ב: שני תוסי תמודה דף כג ע"ב: שם שיהא להם שלום זה עם זה: רש"י ד"ה תודה ושלמים תודה או שלמים יביא: ד"ה רחל כו' טלה וטלאה הס"ד: ד"ה ששה לנדבה כר חיו נותנים מעות המותרות: ד"ה כדי כו הרבה ולא יטול הבית אב: בא״ד ואי משום הנך עולות שהביאו הגך יחידים במשמרות. ונ״ב ובגליון כתוב וז״ל ואי משום הנדרים כתוב וז"ל ואי משום הנדרים שהביאו במשמרה שלנו שהביאו משום מזל שלנו הוא א"נ יש שלמים שהעורות לבעלים ע"כ: בא"ד וכשהמעות באות חולקין אותן לששה ונותנים אותם לשופרות ונותנים אותם לשופרות הס"ד: ד"ה כנגד כו' מביא מעות ונותן לשופר ששמו פר מנה אחד כדאמרי׳ במתניי מנה אחד כו אמריי במתניי דפר נקנה במנה והמתנדב עגל וכרי והכהנים לוקחין ממעות שופר ששמו פר ממעות שופר ששמו פר ומקריבין פרס וכן מכל אחד בשמו ולהכי אין מערבין נדבת עגל בשל פר ויקריבו מאותו שופר פרים: ד"ה כנגד הפרים פרים של חטאת כוגד המרים פרים של חטאת כוי ואח"כ נמצאו הראשונים ואמרי׳ אין חטאת צבור מתה אלא ירעו עד שיסתאבו ימכרו ויפלו דמיהם לשופרות הס"ד ומה"ד ישופוות הטיי ונהודי והאלים כנגד אשם גולות אשם מעילות שבאות אלים ואבדו והפריש אחרים תחתיהן ונמצאו הראשונים ינתקו לרעיה דמיהן נופלין לשופר השני ובאין לנדבת צבור הס"ד: תד"ה מוסיף עליהם תור או בן יונה ולא גרסי׳ ובני יונה: ד"ה הרי כר ולא כספרים דגרסי תודה או שלמים הס״ד: ד״ה כבש כר׳ תימה הא דאמר בפ׳ שני תימה הא דאמר בפי שני
ונ"ב עי יתוסי בתרא דף קסו
ע"ב: בא"ד לעשירית האיפה
שהיא בפרוטה דתניא: בא"ד
וי"ל דכך הוא דין דכבש בין
אין עמו נסכים בין יש עמו:
בא"ד באיל האשם שהוא
בא"ד באיל האשם שהוא
כסף שקלים אע"פ: בא"ד
במ"ד ברגונות מזורנוא ברי בפ״ק דבכורות פטרוזא בר דנקא: בא"ד בפ' בתרא דכריתות שלא נתנה תורה: בא״ד אם הוא טוב ומובחר ואם תאמר: בא"ד א"נ אורחיה דתלמודא למימר בכל דוכתא: בא"ד מפריש רובע לקנו פי' בקונטרס רובע סלע ולא יתכן: